

vilde sætte praktisk Arbejde i Stedet for den golde Æsthetiseren; thi det er ikke doktrinaire Theorier, men Synet af de utallige virksomme og stolte Kvinde-skikkelser ovre i England, som har ført Kvindesagen der saa nær til Sejrr. Det sande Fremskridtssind griber enhver Chance for Forbedring; og kunde vi lære Folk at leve bare nogenlunde efter Sundhedens Regler, vilde vi lægge flere Alen til Samfundets Væxt i Lykke og Fuldkommenhed end 50 Aars Lovgivning kan gøre.

Kvinderne har hidtil nærmest exelleret i de *negative* Dyder: »Vi er saa uskyldige«, sagde de; »vi har ved Gud intet ondt gjort; kom og tilbed os!«

Men Nutidens Krav rækker videre end til denne tomme Skyldfrihed. Den fordrer Personlighed, Sjælsindhold, Karakter, — og først og fremmest Kraft til at leve Livet.

* * *

Jeg vil slutte med et praktisk Forslag: En Kreds af Kvinder, uden mindste Hensyn til Partifarve, slutter sig sammen til en ganske upolitisk Forening med det eneste Formaal at samle Midler til at holde de flest mulige oplysende Foredrag omkring i Landet om Sundhedsfarligheden ved den nuværende Kvindedragt; det skal ikke være enkelte spredte Møder, men Møder i Snese og Hundredvis om muligt, — i Lighed med de mange Hundreder af Afholdsforedrag, der aarlig afholdes omkring i Landet. En saadan ny Forening vil være nødvendig, da de nu bestaaende Kvindeforeninger har faaet et politisk Anstrøg, der vil udelukke dem fra Understøttelse fra de konservative Kredse. De ikke faa Damer, der har megen Tid til deres Raadighed, vil her have en Opgave, hvis Løsning *maa tiltvinge* deres Køn selv de stridigste Mandspersoners Respekt.

Annie Besant.

En Levnedsskildring

af

Erna Juel-Hansen.

(Forts.).

III.

I Foraaret 1861 besluttede Miss Marryat at rejse til Udlandet og tage de unge Piger med.

De drog over Antwerpen og Aix la Chapelle til Bonn, hvor de tog Ophold i det smukke og statelige Hotel »Château du Rhin« med den herligste Udsigt over den brede, blaa Rhinflod. Bonn var en Univer-

sitetsby og alt engelsk var just paa den Tid i høj Kurs. I Hotellet boede nogle unge fornemme og lystige Herrer, der snart opdagede de nydelige, fremmede Fugle, der var komne til Huse, og gjorde sig al optænkelig Umage for at faa dem i Tale. Men Miss Marryat var en Dame med meget strenge Principer, der betragtede alle unge Mænd som Ulve, det gjaldt om at holde fjærnt fra sine smaa kun halvvoxne Lam. Dette hidsede blot de unge Menneskers Lyst til nærmere Bekendtskab. Tidlig og sildig belejrede de Hotellets Fortov og Trapper, lod deres Heste kapriolere udenfor Vinduerne, eller stod dybt bukkende med Hatten i Haanden, naar de unge Damer kom hjem eller gik ud. I Kirken om Søndagen tog de Plads lige overfor den Stol, hvor Damerne sad, og en af dem, der vilkaarlig kunde bevæge hele sin Hovedhud, lod sit Haar foretage de mærkeligste Vandringer ned til Næsen og op mod Issen, indtil de unge Piger trods Andagt og Frygten for Miss Marryat var nærved at kvæles af Latter.

Da dette havde varet en Maanedstid forlod Miss Marryat det nydelige Château og tog til de unge Damer store Misfornøjelse Ophold indenfor en Pigeskoles ukrænkelige Mure. Men det hjalp ikke stort. Listige Studenter fulgte dem allevegne, sentimentale Tyskere med arrede Kinder tilhviskede dem følsomme Komplimenter i Forbigaaende, rent drengagtigt Nonsens af den mest harmløse Slags. Men den alvorlige, engelske Lady fandt alt dette i højeste Grad upassende og sendte omsider ved Feriens Begyndelse de unge Damer hjem — halvvejs i Unaade.

Men Bjærgbestigningerne, Roturene paa den hastig løbende Rhinflod, Fodturene i de herlige Dale, det maanebelyste Drachenfels og den taagetilslørede Ø, hvor efter Sagnet Rolands Elskede havde sin Bolig, udslettedes aldrig af deres Erindring.

Miss Marryat rejste til Paris, hvor de unge Piger indtraf efter Feriens Slutning, og der tilbragte de sammen med hende syv fornøjelige Maaneder, dels med Arbejde og Studier, dels med at bese Byens Kunstskatte og Mærkværdigheder.

Om Foraaret kom Biskoppen af Ohio tilfældigvis til Paris, og Kapellanen ved den engelske Kirke der i Byen vilde i den Anledning holde Konfirmation i Menigheden. Annie var som sagt stærkt religiøs paavirket og med Undtagelse af det lille Frafald i Tyskland afgjort en meget from og alvorlig ung Pige.

Hun havde aldrig været i noget Theater og betragtede pligtskyldigst enhver Scene som en af Satans værste Fælder for de vildfarende Menneskesjæle. Hun var fast bestemt paa aldrig at ville betræde nogen Balsal, og mente sig selvfølgelig fuldkommen i Stand til at aflægge Løftet om at forsage Verden, Djævlens og al Kødets Skrøbelighed til Trods for sit fuldstændige Ubekendtskab til noget som helst af det, hun saa villig gav Afkald paa.

Den højtidelige Konfirmationshandling greb hende stærkt, og da hun knælende foran Altergitret, følte det bløde Tryk af den gamle Biskops Fingre paa sit Hoved, kunde hun næppe beherske sin Bevægelse, det var hende som omflagredes hun i Haandspaalæggelsens Øjeblik af selve den himmelske Dues, Helligaandens Vinger.

Omtrent paa dette Tidspunkt begyndte Miss